

Az Úr Jézus iskolájában

Éppen csak befejeződött az iskolai év. Az osztályzatokat lezárták annak alapján, ki hogyan sajátította el azt a tananyagot, amelyre a tanítók, tanárok egy éven át tanították őket. Június a vizsgák hónapja. A diákok lázasan készülnek, és szorongva várják az eredményt.

Az Úr Jézus tanítványai is sokat tanultak Mesterüktől, és vizsgát is tettek. Figyeljük meg, hogyan tanultak és hogyan vizsgáztak!

A TANULÁS IDŐSZAKA. Minden vizsgát szorgalmas tanulás előz meg. Urunk már két éven át tanította, nevelte tanítványait, amikor sor került arra, hogy vizsgáztassa őket. Két év alatt sokat tanulhattak Jézustól. Tanulhattak a sokasághoz intézett beszédeiből, hiszen azok nekik is szóltak. Tanulhattak a példázatokból. Megváltónk páratlan tanítómester volt. Példázatai irodalmi szempontból is értékesek; az ókori keleti irodalom gyöngyszemei. Ezek megragadták a tanítványok szívét, értelmét. Üdvöztönk külön is foglalkozott velük, és sokat imádkozott értük.

Látták csodáit is a tanítványok, és ez is megragadta őket. A legnagyobb hatást azonban kétségkívül élete példájával gyakorolta rájuk. Egyénisége, lelkilete, szeretete, szelidsége, ugyanakkor határozottsága szinte lenyűgöző volt. Az volt a célja, hogy tanítványait felkészítse a nagy missziói munkára.

El kell ismernünk, hogy a tanítványok is szorgalmasak voltak. Ha nehéz volt a lecke, ha valamit nem értettek, nem röstelltek odamenni Mesterükhöz; kérték, hogy magyarázza meg nekik. Egyik alkalommal ezzel a kéréssel fordultak hozzá: Uram, taníts minket imádkozni...! Másor meg így kérték: Növekd a mi hitünkkel! A szorgalmas tanulásnak meg is lett az eredménye.

A VIZSGA HELYE. Manapság a tanulás is, a vizsgázás is kényelmesen berendezett iskolák tantermeiben folyik. A tanítványok általában a természet templomában tanultak, és itt történt vizsgáztatásuk is: Cézarea Filippi városának határában. A Szentföld legészakibb városa volt ez. Környéke a világ egyik legszebb vidékei közé tartozott. Ott volt a Jordán forrása, a hóval borított Hermon hegye. Urunk ezen a vidéken, kint a szabad ég alatt tartotta meg a tanítványok vizsgáztatását.

A VIZSGA ANYAGA. Két kérdésre kellett válaszolniuk a tanítványoknak. Az első kérdés: „Kinek-tartanak engem az emberek?” Erre a kérdésre könnyű volt válaszolni. Csak arra kellett gondolniuk, amit Jézus felől hallottak az emberektől, akik különböző véleményekkel voltak Jézusról. Abban azonban megegyeztek, hogy csupán embernek tartották. Egyesek Bemerítő Jánosnak, mások Jeremiásnak vagy egynek a többi próféták közül.

Egyébként a tanítványok sem ismerték fel azonnal Jézusban a Krisztust, az Isten Fiát. Először csodás szavú tanítónak ismerték meg. Majd csodatevőnek; egy nemesen érző embernek. Végül felismerték benne a Messiást, a Krisztust, az élő Istennek Fiát. Rajtuk kívül azonban a sokaság csupán embernek tartotta.

KÖZEL KÉTEZER ÉV UTÁN is sokan még azt is kétségbe vonják, hogy egyáltalán a földön élt. Újabban ugyan mind többen kezdik elismerni, hogy Jézus történelmi személy, aki a történelem egy meghatározott szakaszában, a földnek egy meghatározott helyén, a Szentföldön élt és működött. De a legtöbben csak embernek tartják. Nemcsak a hitetlenek, hanem egyik-másik vallási közösség is.

A második kérdés így hangzott: „Ti kinek mondotok engem?” Erre már nehezebb volt a válasz. A rövid csendet Péter törte meg. Előállt, és a többi tanítvány nevében is hitet vallott: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia!” A válasz helyes volt. Péter jól vizsgázott, és a többi tanítvány is egyetértett vele.

JÉZUS KRISZTUS TÖLÜNK IS MEGKÉRDEZI, kinek tartjuk Őt. Ha minket kérdez, nem mások véleményére kíváncsi, hanem a miénkre, egyenként. Itt nem lehet kerti, mellébeszél. Dönteni kell mellette vagy ellene.

Pétert az Úr Jézus megdicsérte a helyes feleletért, és vele a többi tanítványt is: Boldog vagy, Péter...! Ennél nagyobb jutalom nincs. Valóban boldog és mindenkinél gazdagabb, akit Jézus boldognak mond.

Jézus iskolájába járva állandó feladatunk, hogy egész életünkön át szorgalmasan tanuljunk; s ha olykor vizsgáztat, jól meg tudjunk felelni – nemcsak elméletben, hanem a mindennapi élet gyakorlatában is. Benne való hitünket bizonyítanunk kell a néki tetsző életvitelünkkel. Szívleljük meg Péter apostol tanácsát, hogy majd egykor, a nagy vizsga napján megállhassunk, és ne valljunk szégyent a mi Urunk előtt: „Növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében...”

Nagy János

Minket a bizonyságtevők

Százötven évvel ezelőtt, 1846. május 20-án érkezett Pest-Budára Rottmayer János, az újkori magyar baptista missziómozgalom elindítója. E nevezetes évforduló alkalmából egyházunk jubileumi emlék-istentiszteletet tartott a *Budapest-Wesselényi utcai imaházban május 18-án*, szombaton. Minden bizonnyal a kánikulai meleg is közrejátszott abban, hogy mérsékelt volt a testvériség érdeklődése, részvétele. Győri Kornél főtthár testvér az ünneplő gyülekezetet a 118. zsoltár szavaival üdvözölte: „Ez a nap az, amelyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vigadjunk ezen!” Ezt követően felolvasta jubileumi megnyitóbeszédét „Az Úrtól lett ez!” címmel. A másfél századdal ezelőtt történt eseményeket összefoglaló emlékeztetést dr. Mészáros Kálmán testvér, a Történelmi Bizottság elnöke olvasta fel. Mindkét felszólalás szövege olvasható a május 19-én megjelent jubileumi számunkban. A Központi Énekkar és a helyi énekkar énekeseiből álló vegyeskar Istent magasztaló szolgálatával elmélyítette szívünk háláját a Megtartó iránt. Szövetségünk új elnöke, dr. Almási Mihály testvér tartotta az ünnepi igehirdetést a Zsid 12:1-3 alapján. Az elhangzottakat az alábbiakban közöljük:

Kedves ünneplő gyülekezet! Tisztelt Vendégeink!

150 év nem nagy idő az emberiség történetében. A keresztyén-ség 2000 éves történetét vizsgálva is igen rövid. Kitesz azonban néhány emberöltőt. Erre a rövid 150 évre emlékezünk.

Visszatekintünk, vizsgáljuk a jelent, és tervezzük, alapozzuk a jövőt. Mindháromra szükség van. A múlt megbecsülése nélkül gyökértelen a jelenünk, és gyümölcstelen lesz a jövőnk. Ha azonban csak a múlt, a „régiség” foglalkoztat bennünket, és nem végezzük hűséggel mai feladatainkat, küldetést vesztett merengőkké válunk, akikre nincs szüksége a mának és a holnapnak.

Miért fontos a múlt?

Azért, mert az éppúgy Isten jelene, mint a mi mai jelenünk vagy holnapj jövőnk. Isten nem volt és lesz, hanem van. „Vagyok, aki vagyok!”

Ez az örökkévaló Vagyok-Isten küldte Mózes népe kiszabadítására, és ő küldte 150 éve Rottmayer Jánost vissza Magyarországra, a mi népünk közé, hogy az elfelejtett örök Igét, a Bibliát hozza magával. Hozta a Bibliát, és hozta magában a hit csodás világosságát.

A sötétségnek hatalma ellen
Vezess bennünket szent győzelemre!

Béke-olajág leng a kezünkben,
Boldogság fénye csillog szemünkben,
S a szeretetnek illat-árja hull...
‘Erős várunk nekünk az Úr!’”

Dr. Mészáros Kálmán testvér olvasta fel
a történelmi visszaemlékezést

Azt hiszem, együtt kellene most újra és újra elmondanunk itt nekünk ezt a néhány sort. A zendülő szélre, a lobogó tűzre, Isten Szentlelkére, a győzelemre talán még nagyobb szükségünk van, mint tisztes elődeinknek!

És szükség lenne olajágakra, amelyekkel békét intenénk egymásnak, és jó lenne, ha a boldogság fénye csillogna szemünkben, akár könnyeken át is, és a szeretet illata lengne körül bennünket, mert ma is, itt is, „ERŐS VÁRUNK NEKÜNK AZ ÚR!”

Miért fontos a múlt?

Mert a mi múltunk, és mert ez a mi múltunk az Isten jelene! A Rottmayerek, a Meyerek, a Csopjások, az Udvarnokik; a Balogok, a Somogyi Imrék... és sorolhatnám – a mi előjáróink.

A Központi Énekkar és a Wesselényi utcai énekkar
énekeseiből álló kórust Oláh Gábor testvér vezényelte.
Orgonán kísért: Beharka Pál testvér

Győri Kornél szövetségi főtthár testvér tartotta
a megnyitó beszédet

Ez az Úr küldte 27 évvel később, 1873-ban Meyer Henriket Pestre, ugyanazzal a küldetéssel. Azt a Meyert, aki a Brit- és Külföldi Bibliatársulat 1873-as évkönyve szerint a legeredményesebb bibliaterjesztők közé tartozott...

Ebben a templomban 1923-ban ünnepelte a magyar baptizmus e gyülekezet alapításának 50. évfordulóját. Akkor, 1923-ban ebben a templomban a nemrégiben megtért Somogyi Imre, a későbbi író-prédikátor, egyházszervező és vezető saját versét mondta el a jubileumi istentiszteleten. A sodró lendületű himnikus költemény természetesen a múltat idézi, de a jövőre építésére toboz. Az utolsó versszak így szól:

„Zendülő szélben, lobogó tűzben
Szállj le mireánk, Istennek Lelke,

nagy fellege vesz körül

Miért fontos a múlt?

Azért, mert a biznyságtévőknek egész fellege vesz körül min-
ket, ahogy a Zsidókhoz írt levél szerzője látja a nagyszerű sort
Ábeltől Enókon és Nóén át Ábrahámig és tovább.

„És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnék
Gedeonról, Bárákról, Sámsonról!” ... Kornyáról, Tóth Mihályról,
Gerwich-ről, Orosz Istvánról vagy Zborai Lászlóról, Pannonhal-
mi Béláról, Bányai Ferencről, Nagy Pálról, Steiner Istvánról, Be-
harka Pálról, Baranyai Mihályról vagy Mészáros Sándorról; a
zenészekről, a költőkről, az írókról, a tanárokról, a pásztorokról, a
vénekről, az evangélistákról, a diakónusokról meg diakonisszá-
ról, az árvákból lett lelkipásztorokról; a mellőzöttekről, az üldö-
zöttekről, a mártírokról, azokról, „akikre nem volt méltó a világ”,
akiknek „Isten valami különbről gondoskodott”.

Ezért tehát mi is, testvéreim, akiket a biznyságtévőknek ily
nagy fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedő terhet,
mindent, ami lehúz! Távolítsuk el magunktól a bennünket meg-
körtökező bűnt, és kitartással fussuk végig az előttünk lévő pá-
lyát!

Én nem tudom, hogy épp most milyen terheitek vannak, de ha
vannak, tegyék le azokat! Nem tudom, milyen kísértések kör-
nyékeznék benneteket. Ti tudjátok. Az igét is ismeritek: Álljatok

Az ünnepi igehirdetés szolgálatát Dr. Almási Mihály
szövetségi elnök testvér végezte

ellene az ördögnek, a kísértőnek, és elfut tőletek. Nem tudom,
hogyan van-e még erőtok futni a pályát, de azt tudom, hogy az Úr a
mennymenettel napján azt mondta a tanítványoknak: vegyetek
erőt, miután a Szentlélek eljön, és legyenek nektek mártírjaim!
Egy héttel pünkösd előtt nincs idősebb üzenet: Vegyetek
Szentleket, vegyetek erőt!

Legkorábbi elődeink, az őskeresztények az arénákban az
oroszlanok karmai között is hűségesek maradtak. Az anabaptis-
ták a reformáció idején és később is százával vállalták a máglya-
halált, az asszonyok meg a vízbe fojtást. Hontalanokként éltek
Európában, vándorolva országról országra. Tudták, hogy „csak
vándorok vagyunk”, Tudták, hogy „fönt van a hon”. Honnan volt
erejük: Letették terheiket, ellenálltak a kísértőnek, s az Úr velük
volt, megerősítette őket.

És még egy csodálatos tanács: Ha letették a terheket, ha meg-
erősödtek a Szentlélek által, akkor nézz fel Jézusra! Isten egyszü-
lött Fiára, aki az Atya dicsőségének birtokában volt; de ezzel nem
gondolva, vállalta a gyalázatos kereszthalált. Ez a Jézus, aki a
Krisztus, a Szabadító, ma az Isten jobbján esedezik érted. Kell
esedeznie kegyelemért részedre és részemre. És Isten hallgat rá,
mert Isten az alázatos, terhet cipelő, kitartó szolgálókat fölmagas-
talja, az önmagukat felmagasztalókat viszont megalázza.

Ne légy fontos önmagadnak, hogy fontos lehess neki, aki szol-
gálatba hív – mások javára!

Gerzsenyi Sándor: Akikre nem volt méltó a világ
című versét Kovács Artúr testvér adta elő

És ha mégis elfáradsz – mert elfáradsz te éppúgy, mint én –, fi-
gyelj a mai utolsó üzenetre:

Gondolj Jézusra! Arra a Jézusra, aki nemcsak elfáradt a keresz-
t alatt, hanem össze is roskadt... aztán az a keresz, mely lenyomta,
amolyan mennyei lajtorjává lett számára... és hiddá nekünk, bű-
nös embereknek az Isten felé...

Nézz föl Jézusra, és gondolj rá, hogy el ne csüggedj, lelkedben
elalélván, mert nem a félelem lelkét adta nekünk az Isten, hanem
az erőnek, szeretetnek és józanságnak lelkét (2Tim 1:7).

Ezzel a pünkösti Lélekkel induljunk e jubileumi évben, biztos
igéi alapon, új lelkesedéssel a mi Megváltó Urunk Jézus után! Ő
áldja meg egyházát és benne minket, magyar baptistákat, hogy
addig, amíg visszajön, a tőle kapott erővel végezzük azt a mun-
kát, amelyet ránk bízott itt a Kárpát-medencében és mindazokban
az országokban, ahol magyarul beszélő honfitársaink élnek; hogy
hirdetessék az Ige minden népnek saját anyanyelvén – Isten
dicsőségére.

Amen.

Meláth Ottó testvér a 23. zsoltár megzenésített változatát
énekelte el. Orgonán kísért: Beharka Pál testvér
A fotókat készítette: Békefi Iván

Május 19-én délután a Budapesti Missziókerület tartotta meg-
emlékezését a kispesti imaházban. A kispesti, a pesterzsébeti és a
váci gyülekezetek összevont énekkara szolgált. Ezen az alkalmon
Meláth Attila missziókerületi titkár, váci lelkipásztor hirdette az
igét. Rövid megemlékezést tartott Pátkai Béla missziókerületi
elnök, helyi lelkipásztor. Nemeshegyi Zoltán pesterzsébeti lelki-
pásztor biznyságtétellel szolgált. A Diakónus Bizottság és az
újpesti gyülekezet nevében Marosi Nagy Lajos testvér szólt a
gyülekezethez. A meleg hangú testvéri találkozó szeretetvendég-
séggel zárult.

(Új Lant)